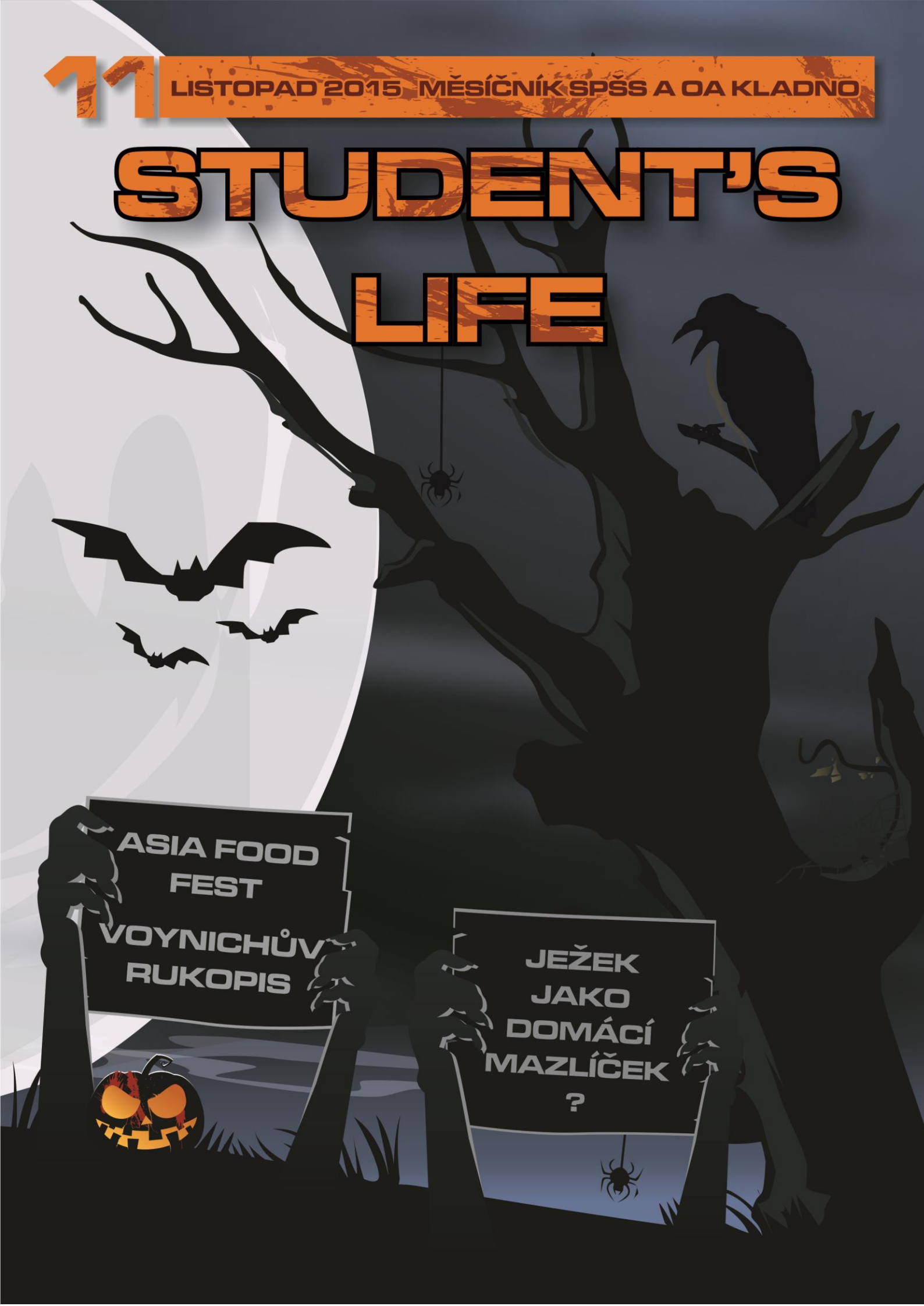
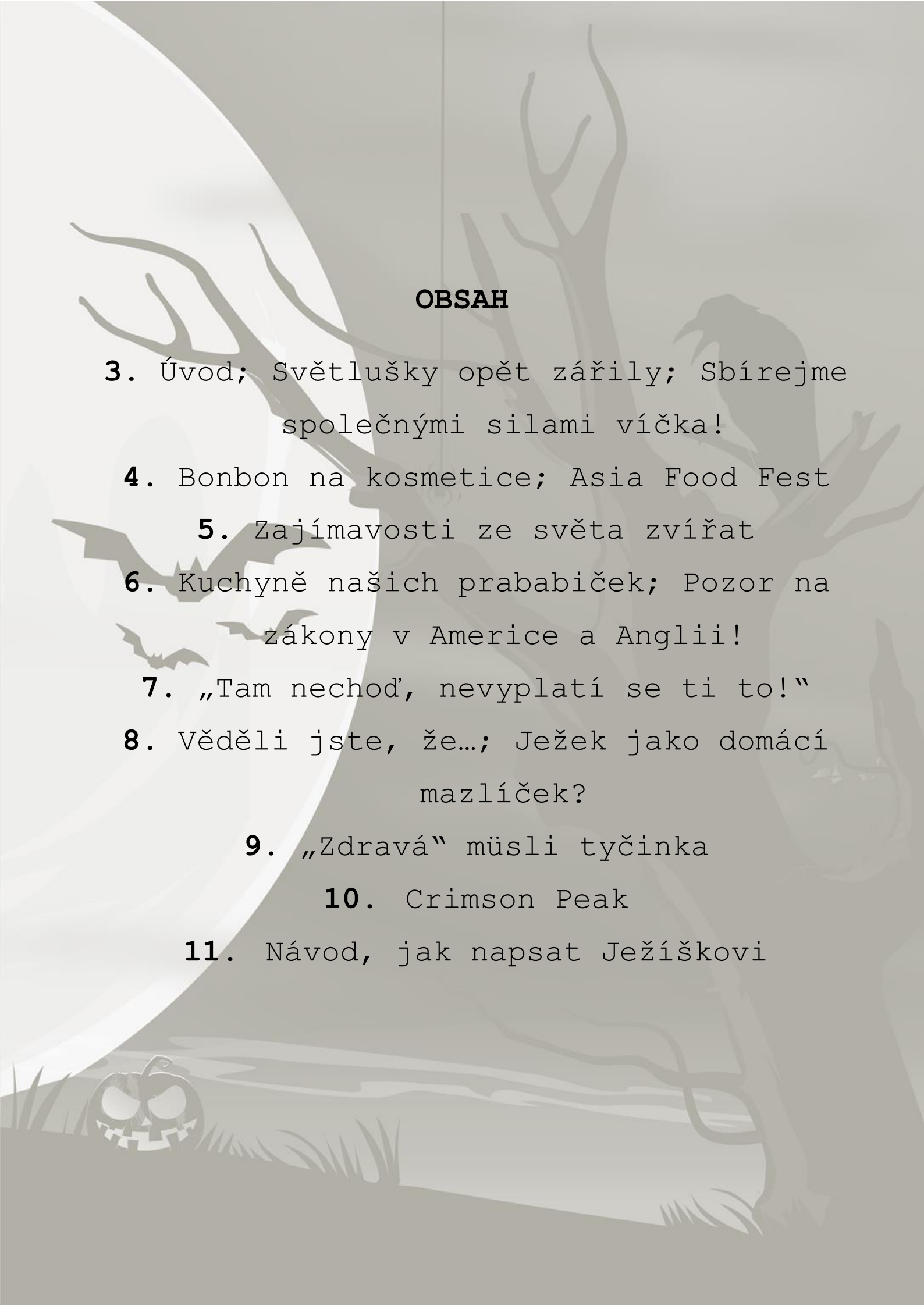

11

LISTOPAD 2015 MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLDNO

STUDENT'S LIFE

The background features a dark, atmospheric illustration. On the left, a large, pale, full moon hangs in the sky. Silhouetted against the moon and the dark sky are the branches of a gnarled tree and several bats in flight. In the bottom left corner, a jack-o'-lantern with a menacing, toothy grin sits on a patch of grass. The overall tone is spooky and festive, typical of Halloween-themed book covers.

OBSAH

3. Úvod; Světlušky opět zářily; Sbírejme společnými silami víčka!
4. Bonbon na kosmetice; Asia Food Fest
5. Zajímavosti ze světa zvířat
6. Kuchyně našich prababiček; Pozor na zákony v Americe a Anglii!
7. „Tam nechod', nevyplatí se ti to!“
8. Věděli jste, že...; Ježek jako domácí mazlíček?
9. „Zdravá“ müsli tyčinka
10. Crimson Peak
11. Návod, jak napsat Ježíškovi

Soutěž PF 2016

Vzhledem k tomu, že konec roku se nezadržitelně blíží, vyhlašuje se opět soutěž o nejhezčí novoročenku. Není nic jednoduššího než se zapojit. Vytvořte originální a podle vás co nejhezčí novoročenku a zašlete nebo případně přineste paní učitelce Polterové (kabinet č. 107) anebo paní učitelce Bláhové (kabinet č. 312).

Dávejte si ale pozor na čas, který rychle utíká. Soutěž končí již 20. 11. 2015, takže si vše ohlídejte.

Samozřejmě do soutěže patří také ceny pro výherce. Ani taková odměna vás tedy nemine. Podmínkou je ale právě ta nejhezčí novoročenka ze všech.

Úvod

Vítáme vás u čtení dalšího, tentokrát již listopadového, čísla školního časopisu. Opět vás čekají zajímavé články ze všech možných i nemožných oblastí. Tentokrát se také můžete těšit na hned dvě recenze – pro filmaře i pro čtenáře, nebo rovnou pro obojí. Dále opět pokračujeme v nekonečném, i když občas vynechávajícím, příběhu o dobrodružství v autě nebo po jeho boku. A také máme něco zejména pro ty, kteří vycestují do Anglie. A pokud se chystáte opět psát Ježíškovi, máme pro vás tipy a rady, jak napsat, aby se dárek dostal zrovna pod váš vánoční stromeček.

Nezapomeňte na to, že 25. listopadu se na naší škole koná první Den otevřených dveří. Rozšiřte to mezi vaše přátele, o kterých víte, že se chystají na střední školu. Třeba se jim u nás zalíbí hned na první pohled. Školní časopis samozřejmě nebude chybět.

Světlušky opět zářily

Jak víte, i Sosík přispěl ve sbírání finančních prostředků pro nadaci Světluška. Tento dlouholetý projekt pomáhá dětem i dospělým s těžkým zrakovým postižením. Takovíto lidé jsou dennodenně postaveni před život ve tmě. Naše 4 světlušky – Nemcsoková, Hejná, Košťálová a Fundová (všechny z E3) – vybraly celkem 4 094,- Kč. Tímto jim a především těm, kteří přispěli, chceme poděkovat za to, že jim osud jiných není lhostejný.

Sbírejte společnými silami víčka!

Připomínáme i další průběžnou akci. Stále sbíráme plastová víčka pro děti, které nemají příliš šťastný osud, a my jim rádi, alespoň tímto způsobem, pomůžeme.

Víčka shromažďují jednotlivé třídy a nosí do kabinetu č. 122 paní učitelce Lexové. Přidej se i ty a udělej něco pro správnou věc!

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E4 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Nella Skuhrovcová, E3 - svet97@seznam.cz, Ondra Sýkora, S3 – ondrasykora111@seznam.cz, Adéla Srbová, E1 - Aideilisa@seznam.cz, Yicheng Du, T3 – panpanguo@seznam.cz **Grafika:** Pavel Háša – Pavel-hasa@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Bonbon na kosmetice

Bylo to před dávnými a dávnými časy. Sluneční paprsky zářily a hřály každého, který pod nimi prošel. Letošní prázdniny. A já se rozhodla u příležitosti toho krásného počasí vydrhnout Bonbona – ehm, moje autíčko.

Z druhého patra jsem vzorně snesla dolů před barák plný kýbl vody s bublinkami. Pak jsem si došla znovu nahoru pro hadr, protože moje hlava děravá úplně nemyslela na to, co namočím do té vody. A byla jsem rázem vzorně připravena. Začala jsem pyšně poprvé mýt vlastní auto. Umyla jsem dveře od kufru a přestalo mě to rázem bavit. Co jsem si to zase vymyslela? A tak jsem vynesla zpět kýbl s vodou a bublinkami, hadr, vzala doklady, mamku a jely jsme i s Bonbonem směr benzinka.

Když jsem byla malá, hrozně se mi líbilo být v mycí lince (resp. v autě v mycí lince) a sledovat ty kartáče. A

teď jsem měla dokonce sedět i za tím volantem. Najela jsem si před myčku a čekala, až se umyje auto přede mnou. Nějaký vosk jsem neřešila, chtěla jsem jen základ – čistý auto. Když se rozsvítilo světýlko, začala jsem panikařit. Jak mám sakra najet na ty koleje? Jak

se mám asi trefit? S radami jako „pomalu doleva, stop, teď doprava“, jsem nakonec do kolejiště vjela a zastavila. Uf! Těšila jsem se na krásně červený, čistý autíčko. Proč by ne? Vždyť bylo právě na kosmetice. Po tomto procesu jsme dojely domů a já vystoupila s nadšením z auta.

Výsledek jsem opravdu nečekala! Kde je sakra změna? V peněžence mi akorát chybí 90 Kč (dobře, mamce chybí v peněžence 90 Kč) a Bonbon není pořád tak čistý, jak bych si představovala? Tak to teda ne!

Z druhého patra jsem opět vzorně snesla ten kýbl s vodou a hadrem a jela. Dveře, okna, dveře okna, kapota, dveře, okna. Proč já nemám třídvěřák? Potila jsme se, venku výheň, 37.8 stupně, já se pečů, Bonbon se pečů. Konečně umyto, ale stále jsem nebyla spokojena. Zevnitř nic moc, spáry nic moc, za chvíli by mi tam mohl růst klidně i lišejník. Takže jsem si došla pro houbičku na nádobí a vydrhla vzorně všechny spáry. Moje ruce byly jako dobytek, moje oblečení bylo jako dobytek, moje nohy byly jako dobytek, prostě celá Hanzalíková byla jako dobytek. Ale hle! Můj Bonbon byl fešák! S krásným pocitem jsem myslela na ten červený lesk ještě ve sprše, kdy jsem ze sebe drhla špínu pomalu drátěnkou na nádobí.

A co nyní? Je listopad, přední sklo dostalo již několik dárečků od kladenských holubů, ostatní zlá auta na silnicích mi Bonbona osprchovala špinavou vodou z louží a já můžu zase drhnout. No...ono to počká.

Autor: Jana Hanzalíková, E4
Autor fotek: Jana Hanzalíková, E4

Asia Food Fest

Dne 26. září na smíchovském nábřeží v Praze proběhl první ročník festivalu, kde jste mohli ochutnat mnoho asijských pokrmů. Bylo na co se těšit. Zavítala jsem sem právě s jedním kamarádem a akce se mi moc líbila.

Vše začalo kolem desáté hodiny, kdy každý návštěvník zaplatil symbolických 30 Kč. Poté mu byly darovány jídelní hůlky a krátký časopis s názvem „Asie na talíři“, ve kterém jste si mohli přečíst o asijském stravování, kuchyni, ale také zajímavé recepty originálních jídel z Asie.

Než přejdeme k samotnému festivalu, povíme si něco o asijské kuchyni a stravování. Asie se skládá ze 48 států. Každému se asi vybaví Japonsko, Čína, Thajsko a Vietnam a nejspíš si představí ryby, rýži a možná kebab. Tím to ale zdaleka nekončí. Jejich kuchyně je něčím zvláštní a často i zdravá, rozhodně nenudí.

S Japonskem je spojováno především sushi, ale najdete u nich i spoustu zajímavých sladkostí, např. dango, barevné knedlíčky z jemné rýžové mouky. Je dobré vědět, že hůlky se nikdy do jídla nezapichují, to se dělá pouze na pohřbu jako úcta k zemřelému.

Korejci se pro změnu řídí rčením „Jídlo je nejlepší lék“, což znamená, že bychom měli použít lék, až když selžou léčebné účinky jídla. Velmi typickou úpravou jídla je u nich fermentace, neboli kvašení. Velmi populárním jídlem, které se dostává do světa, je kimchi, což je ve zkratce kombinace bílého zelí s pastou z česneku, chilli, jarní cibulky, zázvoru a rybí omáčky. Zelí spolu s pastou se nechává venku vyndané den až roky, přičemž probíhá fermentace. Z pohledu Evropana to musí být šok.

Mohla bych dále zmínit Turecko, které je známé díky grilovanému masu – Kebabu, ale také zde najdete široký výběr sladkých jídel, která jsou často z mléka a rýže. Vietnam se řídí filozofií pěti elementů (pěti chutí): ostrá (železo), kyselá (dřevo), hořká (oheň), slaná (voda) a sladká (země)... Jednoduše řečeno, každý by si zde našel své.

Na festivalu jste si mohli zakoupit a pochutnat např. na širokých thajských rýžových nudlích, šašlíku z Arménie, taštičkách štěstí, dýňové Hokaido polévce. Samozřejmě zde byla možnost dopřát si japonské speciality jako je tempura, osmažená v kreveta těstíčku – měla poměrně velký úspěch – a také oblíbené sushi. Dokonce jste si mohli zakoupit i kokos, ze kterého jste brčkem pili kokosové mléko. Když jste zrovna nenakupovali či nejedli, mohli jste sledovat, jak různá jídla či pití připravují. Člověku stačilo jíst očima, protože každé jídlo vypadalo lépe než to předchozí.

Autor: Adéla Srbová, E1

Zajímavosti ze světa zvířat

Humr americký se může dožít až padesáti let.

V Severním moři

jednou ulovili pásmovku velikou (takový mořský červ), která měřila 55 metrů. Pro srovnání největší změřený jedinec největšího savce plejtváka obrovského byl dlouhý 33, 6 metru.

Jedné létající rybě jednou naměřili let dlouhý 1109 metrů a trval minutu a půl. Tak se ryba proletěla až do výšky 11 metrů.

V Nepálu jedna tygřice dokázala zabít 437 lidí během osmi let. Její série smrti skončila roku 1911, kdy byla zastřelena. Nebyla sama. Jediný levhart v indickém Panaru stihl zkonsumovat přes 400 lidí.

Puma a levhart jsou údajně natolik zdatní, že vyskočí na strom do výšky pěti a půl metru. Pronásledovaný klokan dokázal přeskočit hromadu dřeva vysokou tři metry. To jsou ale skokani!

Největšího věku se ze světa savců dožívá slon indický. Je to 70 až 80 let.

Jednomu americkému kmeni včel se přezdívá „včely zabijáci“, protože napadají jak zvířata, tak i lidi. Ve Venezuele usmrtily více než 70 lidí a to za tři roky. V roce 1964 nějaký občan Zimbabwe přežil 2243 bodnutí. Přičemž se počítá jako smrtelný počet od 200 do 2000 žihadel.

Chřestýšovec ze západních oblastí Tichomoří vydržel bez potravy déle než tři roky.

Skořápka ptačích vajec je velice pevná. A tak se stalo, že slepičí vejce vydrželo pád z výšky 183 metrů. Pštrosí vejce zase odolalo hmotnosti 115 kilogramového člověka.

Tvrdí se, že osamělí vlci vyjít na měsíc. Je to pravda, nevyjít však na měsíc, ale dorozumívají se s ostatními vlky.

Autor: Nella Skuhrovcová, E3

Kuchyně našich prababiček

Dovolte draží čtenáři, abych vás nyní seznámil s něčím, co vám bylo doposud cizí. Jistě v dnešní době znáte jídla jako např.: vepřová pečeně s bramborovým knedlíkem a bílým zelím, ale myslíte si, že to bylo vždy typické jídlo pro Čechy. Rozhodně tento pokrm nepatřil na tradiční menu 30. let minulého století.

Recepty, které se podávaly při nedělních obědech, se již o necelých 100 let dříve rozhodla sepsat naše nejznámější kuchařka, a to sice Magdalena Dobromila Rettigová.

A nyní, abychom již začaly s našimi starými, mnohdy až bizarními recepty. Jako nejznámější pokrm jsem si pro vás připravil nejoblíbenější jídlo tehdejší smetánky, zvláště pak v Praze, a to sice: plněné vepřové nožičky podávané s bramborovými knedlíky, restovanými jablky, smetanovou omáčkou a červeným, či bílým vínem. Toto jídlo může znít poněkud nechutně, avšak patřilo mezi nejznámější a nejlepší jídla, co zde kdy byla.

Postup byl jednoduchý. Vepřové nožičky se opracovaly tak, aby na nich nezůstala jediná nečistota a byly postupně naplněny různými nádivkami, jako je např.: kopřivovo-bylinková, nebo popřípadě zeleninová nádivka. Po přípravě se nožičky nechaly v hrnci pomalu vařit po dobu 5 až 6 hodin. Během tohoto procesu si dále kuchařka připravila bramborové těsto, ze kterého vytvořila malé noky, či bramborové knedlíčky a dala je uvařit, nejčastěji na páru. Knedlíky se po uvaření vyjmuly z parní lázně. Voda se nevylévala, pouze byla přecezena a použita na uvaření bílého zelí. Mezitímco si hospodyňka dala vařit zelí, neměla ani chvíli času, jelikož již v té chvíli se musela chystat na výrobu další části celého pokrmu a to sice smetanové omáčky. Po uvaření všech těchto částí celého pokrmu bylo jídlo servírováno na stůl a nejčastěji bylo strážníkům nabídnuto i červené víno.

Tot' vše o vaření našich prababiček. V příštím díle si budete moci přečíst jídla typická pro podzim a vše s ním spojené.

Autor: Ondra Sýkora, S3

Zdroj obrázku: recepty-rettigova.cz

Pozor na zákony v Americe a Anglii!

V minulém čísle jsem vám představila některé absurdní zákony, se kterými některé státy hospodaří. Na konci jsem vám ale také slíbila pokračování z Ameriky a Velké Británie, takže co jsem slíbila, to plním a vrhneme se hned na Velkou Británii, ta je blíž. A hlavně vybraní žáci jedou do Londýna, takže těm se to bude určitě hodit.

Chystáte se rodičům či přátelům poslat z výletu pohled? Tak pozor na známku s královnou, či králem. Nesmíte ji totiž nalepit vzhůru nohama, považuje se to totiž za velezradu. Pokud budete v Anglii, určitě budete chtít navštívit spoustu památek a významných míst. Mezi ty patří i Westminterský palác, sídlo parlamentu Velké Británie. A tady opravdu pozor! Pokud se chystáte umřít (...já vím, trochu černý humor, neberte mě doslova), rozhodně si to neplánujte na dobu, kdy budete právě na tomto místě. Podle britských zákonů se to totiž nesmí. Jakmile tedy vstoupí do paláce člověk, který nevypadá po zdravotní stránce úplně nejlíp, ostraha ho ihned vyvede ven a tam, děj se vůle boží. Co je ale důvodem? Žádné pověry nebo něco podobného. Osoba, která

zemře ve Westminterském paláci má nárok na státní pohřeb. Ten ale mívají za normálních okolností pouze významné osoby, a to přece nejde narušit. Tak a teď ještě něco pro ty, kteří se chystají v Anglii žít. Je nelegální zatajovat daňovému úředníkovi fakta, která mu nechcete sdělit. Přečtete si to znovu, je to poměrně složitá věta na pochopení. Co je legální, to vás zaskočí. Daňovému úředníkovi totiž nemusíte říci informace, u kterých vám nevadí, že se je dozví. Chápete to?

A teď přestoupíme k té Americe, protože tam je absurdních zákonů až až. Bereme automaticky (tedy doufám, že většina z nás), že ženy se nemlátí, ať jsou jakékoli. V Arkansasu jsou ale jiní borci. Muži tam mají přímo zákonem povolené udeřit svou ženu. Ale aby to nebylo tak drastický, tak pouze jednou měsíčně. A další absurdita vůči ženám je ve státě Vermont. Pokud tam potřebují ženy falešné zuby, musí si nejprve obstarat písemné povolení od svých mužů. Žádné povolení, žádné zuby...

Kluci, vlastnili jste někdy v dětství kovbojské boty, jak se patří? Tak v kalifornském městě Blynthe

takové botky smějí about pouze ti muži, kteří vlastní minimálně dvě krávy. Jinak to není prostě správný kovboj.

Kdybyste náhodou jednou byli v Kanadě a jen tak potkali yettiho, můžete ho podle kanadských zákonů zabít. Tedy, pokud se někdy objeví, ale tak, očividně to není zakázáno. Takže hurá na yettiho!

Co se zvířat týče, mají státy na území amerického kontinentu celkově zajímavé zákony. Např. v Ohio je výslovně zakázáno opít rybu. Pozor na to, jinak se se zlou potázete. A kdyby vás náhodou někdy napadlo vystrkovat losa ven z pohybujícího se letadla, tak taky budete trestně stíháni. Také nesmíte za žádných okolností vyděsit rybu řečmi jako je: „Stejně jednou skončíš na pánvi a je jedno, že jsi zlatá!“. Přesuneme se k opeřencům, ti totiž mají také svá místa v zákonech. V Utahu mají ptáci ve vzduchu přednost před letadly. Takže žádná „přednost zprava“. V Západní Virginii zase mohou slepice snášet vejce pouze mezi osmou a šestnáctou hodinou. Pak končí „úřední hodiny“. A ještě něco pro pejsky a jejich páníčky. Pokud vám někdo bude v Nevadě střílet po psovi, můžete útočníka legálně oběsit. Ale pozor, v Ohio může policista kousnout psa za okolností, že ho bude chtít utěšit. No jo, my máme kousací psy, v Ohio mají zase kousací policisty. Jiný kraj, jiný mrav.

Jestli máte v plánu v kalifornském městě Chico odpálit atomovku, uvědomte si nejprve, že pak můžete podle vyhlášky města zaplatit pokutu až 500 dolarů. Vyplatí se vám ta atomovka?

U Velké Británie jsme si něco ohledně daní řekli, tak ještě k Americe, přesněji Alabamě. Tam je zakázáno si ublížit za účelem zbavení se povinnosti platit daně. Žádný takový, platit hezky.

Dávala bych si pozor i na další věci jako je vyskakování z okna budovy. Za to vám totiž v New Yorku hrozí smrt. Ale tak, alespoň byste věděli datum, to by se vám hodilo v Minnesotě v případě vyplňování daňového formuláře. Musíte tam totiž uvést i datum svého úmrtí (linka „volejte věštce“ je asi často zatěžovaná).

Ještě něco k dopravním prostředkům. Řidiči hlavně zpozorněte. V Tennessee nesmíte řídit auto ve spánku. A co se letadel týče, dejte si pozor zase na nastupování za letu. To je totiž trestné v Maine.

A ještě jednu perličku na závěr – Georgia má 75 zákonů na to, jak postavit rýžová pole. Špatný je to, že tento stát vlastní jen jedno políčko.

Autor: Jana Hanzalíková, E4
Zdroj obrázku: ceske-tradice.cz

„Tam nechod', nevyplatí se ti to!“

Drazí čtenáři, tento článek je věnován Kladnu, které ještě ve 40. - 50. letech minulého století bylo na mnoha místech nebezpečné a otřesné. Již podle názvu jste mohli vytušit, že nebylo v té době bezpečné se pohybovat v již předem vyznačených čtvrtích, jelikož za to mnohdy mohl člověk zaplatit i životem.

Les Tuchoraz

Tento les se nachází na severní straně Kladna, nad Ostrovcem a táhne se až na začátek dnešního Švermova. Již v 18. století je znám díky dřevařskému průmyslu. Avšak později se začal označovat jako „Tuchoraz“- les, v němž straší. Lidé se mu vyhýbali obloukem pouze po setmění, jelikož se celým Kladnem tradovaly pověsti o lidech, kteří byli v lese zabiti a jejichž duše tam údajně mají bloudit a hledat vraha, ale pravda je jiná a poměrně logická. Každá pověst je založena na pravdě a postupně je dobarvována do finální podoby (obyčejné pověsti se špetkou nadpřirozena). V lesích se odehrálo údajně mnoho vražd, některé však nebyly nikdy přesně potvrzeny, ani vyvráceny a les se stával skvělým útočištěm pro nebezpečné živly. Díky tomu se mu lidé vyhýbali obloukem.

Na jedenáctém

Název, který byl v minulém století užíván pro oblast rozkládající se nad hřbitovy u Podprůhonu, se stal varovným souslovím pro všechny Kladeňáky. V tomto malém údolíčku se nacházel pouze jeden dům, ve kterém bydlela ta nejhorší část kladenského obyvatelstva. Pro mladé obyvatele, a zvláště pak chlapce, bylo toto místo jako výzva o život. Kdo tímto místem prošel přes den, natož pak v noci, byl uznáván za hrdinu, ale i za blázna, jelikož zde opravdu šlo mnohdy o holý život. Jsou známé příběhy, ve kterých se vypráví o mladých mužích, kteří byli někdy natolik zmláceni, že se stali nemohoucími do konce života, v lepším případě si odnesli pouze pár pohmožděnin a bolestivých vzpomínek na toto místo.

Autor: Ondra Sýkora, S3

A opět je tady rubrika, která vám představí několik zajímavostí ze světa. A hned se vrhneme na alkohol, který je mezi Čechy tak oblíbený. Ano, pivo! Nepochybuji o tom, že mezi vámi jsou pivaři (samozřejmě starší osmnácti let). Stává se vám, že se vám sbíhají sliny, jakmile vidíte nějakou reklamu na pivo. Ten orosený půllitr, nadýchaná bílá pěna. Tak a teď se dozvíte něco nečekaného! Ta krásná, nadýchaná, bílá pěna je totiž vyrobená z mycích prostředků (jen v reklamách, nebojte). Ale přeci jen...budete mít teď na to pivo pořád stejnou chuť, když víte o Jaru?

Všichni známe film Titanic. Krásný, dojemný, smutný příběh. Natočení tohoto filmu stálo 200 milionů dolarů. Strašné, že? Víte ale, co je paradox? To, že výroba samotného opravdového Titanicu stála jen 7 milionů dolarů.

Všimli jste si někdy toho, že v reklamě ukazují hodinky obvykle čas 10:10? Proč tomu tak je? Prý to vypadá jako úsměv. Já tedy nevím, kde ho mají, ale zkusím se na to zaměřit.

A ještě zůstanu u reklam. Věděli jste, že denně zhlédneme v různých formách 3 000 reklam? Šílené a ještě šílenější je to, že si to člověk obvykle ani neuvedomuje. Coca cola na stole v nějakém filmu už je taky reklama.

Je dokázáno, že průměrné čtyřleté dítě se denně zeptá na 400 otázek. Proč je nebe modré? Proč je tráva zelená? Jak vysoko jsou hvězdy? Proč mi nekoupíš tuhle hračku? Proč mi nedáš čokoládu? Jak jsem se narodil? No...a pak že mateřská dovolená je dovolená.

A máme tu něco o Facebooku, který má dnes téměř každý. Komunikace je jednodušší, rychlejší než poštovní holubi, ale zato může za rozpad více vztahů, než kolik jich pomohl vybudovat. Jedna třetina žádostí o rozvod v roce 2011 měla v sobě slovo Facebook. Takže pozor na to, všechno s mírou.

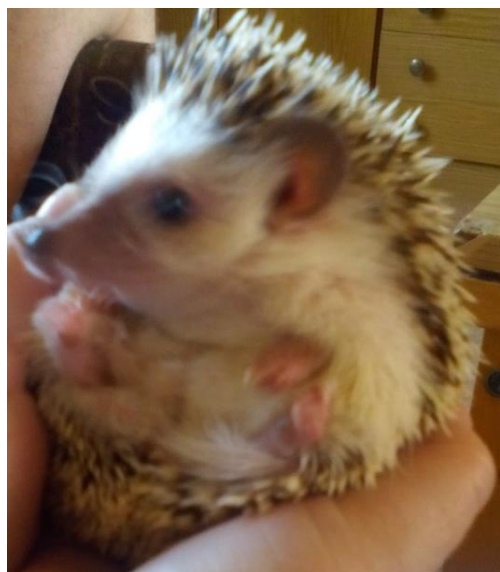
Autor: Jana Hanzalíková, E4

Zdroj obrázku: pfpf.blog.pravda.sk

Ježek jako mazlíček?

Většina z nás má nějakého domácího mazlíčka. Pes, kočka, křeček, papoušek atd. atd. Ale „zvěřinec“ jako mám doma já, má nejspíš málokdo. Osmák degu není v dnešní době až tak neobvyklé zvíře. I když je fakt, že tak ochočenou osmančici jako máme my, nemá jen tak někdo. Tedy, alespoň to říkala zvěrolékařka. Máme doma ještě jedno zvířátko. Ježečka, tedy ježčici a k tomu ještě bělobřichou.

Když jsem viděla poprvé u našeho kamaráda chovatele ježka na domácí chov, málem jsem se rozplynula, protože je to neuvěřitelně roztomilé zvířátko, i když s bodlinama. Hned jsem vytáhla foťák a jela jedna fotka za druhou. Ježci sice nejsou moc fotogeničtí, ale stačilo to. Jen co jsem doma ukázala fotku, bylo to jasné - chceme ježčici.

A za 2 dny už jsme si domů vezli Jůlinku. To jsme ještě netušili, co nás čeká. Koupili jsme útulné akvário, domeček...no, domeček, spíš vilu, a červíky. Věděli jste o tom, že když ježek zuří, tak hodně naježí bodliny a funí? My taky ne. Takže do ruky ji v tomto případě můžete brát jen ve svářeckých rukavicích. Naštvaná je hlavně tehdy, kdy ji probudíme. Problém je v tom, že Jůlka přes den hnípe. Ale v noci...jo, panečku, to dělá bordel. Vilu stěhuje z jedné strany akvária na druhou. A to není nic proti tomu, když začne žrát. Hrozně mlaská. Takže jestli chcete ježka, vyberte mu předem nějaký vhodný místečko mimo pokoj, kde spíte. Jinak nemáte šanci. Leda, že si zvyknete, taky se dá.

Hned první večer v novém domečku udělala průšvih. Zdrhla. Když jsme slyšeli ve 4 ráno šramot v pokojíčku, bylo to jasné. Jůlka pod skříňkou. Zvládla se vyškrábat z poměrně vysokého akvária, spadnout dolů ze stolu a pak se promenádovala po bytě v půli noci. Měli jsme tedy v plánu ji chytit. Jasně...zuřila, funěla, prskala, ježila se, jak jen mohla. No, lovte našťavaného ježka ve 4 ráno. Ale podařilo se, i

když pak s námi nemluvila.

Za dva dny zdrhla podruhé. Tentokrát jsme měli do pokoje zavřeno, takže si našla dokonalou skrýš. V botě. Umíte si představit tu bolest, když si nazujete botu s ježkem? Díky bohu jsme ji našli dřív, než jsme si stihli about boty. To by bylo teprve překvápko.

Poté, co nám zdrhla ještě po třetí a ustlala si pod topením, získala u nás přezdívku Kájinka.

Spousta lidí se mě ptala na to, co takový ježek žere. Samozřejmě ty červíky, přímo je naše Jůlinka Kájinka miluje. Ale musí se s nimi dávat pozor, jsou moc tučné. K vašemu překvapení na bodlinkách nenosí ani jablíčka, ani hrušky a ani dokonce třešničky. A ani nic z toho nežere, takže se zbavte obrázku z Krtečka – kecá. Kromě těch červíků zvládá kočičí konzervy (to je pomlaskáníčko) a hlavní částí jsou kočičí granule. To je, co? Naše Jůlinka ale zvládá i čokoládu. Když mi ji jednoho dne mamka strčila do kapsy od županu, nabídla jsem jí kostičku čokolády – samozřejmě z legrace. Ona to tak nevzala. Ukousla mi kus té čokolády a očividně jí i to málo chutnalo.

Takže pokud si plánujete pořídit ježka, nezapomínejte na to, že mlaská, funí a dělá bordel. Musím ale zase na druhou stranu říct, že je to roztomilé zvířátko. Je s ním legrace, když běží jako o závod po těch svých mrňavých nožičkách nebo když se škrábe do výšek či pod polštář s vidinou tmavého úkrytu. Takže rozhodně nelituji, že Julču máme. A ježek je vhodný i pro alergiky. Jo a bodlinky vůbec nepíchají, dají se normálně hladit. Tedy, pokud ježeček nezuří.

Autor: Jana Hanzalíková, E4
Autor fotek: Jana Hanzalíková, E4

„Zdravá“ müsli tyčinka

Müsli tyčinky se na první pohled tváří jako velice zdravá svačinka. Po jejím sněžení netrápí vaše svědomí výčitky a ještě si myslíte, jak jste udělali dobře. Tak po přečtení tohoto článku si to myslet přestanete. Vrhne se na rozbor nejmenované müsli tyčinky s meruňkovou příchutí a máčenou v mléčné čokoládě.

Začneme tedy hned tou mléčnou čokoládou, které je tam 20%. Skládá se samozřejmě hned z cukru, kakaové hmoty, kakaového másla, odtučněného sušeného mléka, máselného tuku, emulgátoru a slunečnicového lecitinu. Zní to lákavě? No, ještě si počkejte na ten zbytek. To, co by měly takové tyčinky obsahovat, jsou samozřejmě vločky. A i ty mají složení. Pšeničná mouka, opět cukr, rýžová mouka, a aby toho nebylo málo, i kukuřičná mouka. Dále sem „patří“ i ječný slad, jedlá sůl a sirup z karamelizovaného cukru. Od vloček ještě neodcházíme, protože tu máme další typ – pražené celozrnné obilné vločky, které se tentokrát skládají jen z ovsa, ječmene a pšenice. Tyto vločky ale zabírají pouze 15% celé tyčinky. Dalšími vločkami jsou kukuřičné vločky, které obsahují samozřejmě kukuřici, jedlou sůl, ječný slad a koho co? Ano, cukr. No a teď už zbytek. Glukózový sirup, glukózo-fruktózový sirup, přírodní cukr, rostlinný olej, med, cukr, rýžová mouka, jedlá sůl, glycerol, regulátor kyselosti (tzn. kyselina citronová), emulgátor jako je slunečnicový lecitin a také želírující látku pektin a

přírodní aroma. A co ty meruňky? No...je tu přinejmenším meruňkové pyré. Smutné je, že jsou to 3%.

A co vlastně ten cukr? Není ho tam nějak moc na to, že to má být tyčinka plná zdraví? Když to sečteme, jsou to zhruba 2 kostky cukru, které spolu s touto celozrnnou tyčinkou sníte.

Takže až si příště budete kupovat za dobrým úmyslem müsli tyčinku, myslete na její složení. Neříkám, že všechny jsou stejné, to určitě ne. Proto ale také máte oči a učili jste se v slabikáři písmenka. A ještě poznámka na konec: to, že tyčinka je v obalu známé značky, neznamená, že je zdravější.

Autor: Jana Hanzalíková, E3
Zdroj obrázku: tn.nova.cz

Crimson Peak

Kino je plné filmů a každou chvíli přibývají nové a nové. Jednu z takových novinek navštívily i naše redaktorky Nella a Adéla. Co na film říkají? Doporučují vám ho, nebo naopak ne? Můžete si přečíst názory obou dvou a podle toho se rozhodnout. Tak hurá do děje filmu!

Jeden z neočekávanějších filmů tohoto roku měl konečně premiéru. Řeč je o filmu slavného režiséra a scenáristy Guillerma del Tora, známého díky dvěma dílům Hellboye, nebo nominovanému filmu na Oscara Faunův labyrint. Tentokrát se tento mexický tvůrce rozhodl vrátit ke klasice. Ač je všude hlášáno, že to je horor, pravda je taková, že je to gotická romance. Ano, je to rozdíl.

Del Toro napsal scénář již v roce 2006, ale odmítl natáčet v už existujícím domě, a tak ho nechal postavit podle své vize. Natáčelo se pouhých 68 dní. Každý herec dostal asi deseti stránkovou biografii jeho postavy. Přibližně dvakrát se změnilo obsazení hlavních postav. Hudba Fernanda Velázqueze měla premiéru tento rok v Praze.

A co z toho nakonec vzniklo? Crimson Peak v českém názvu Purpurový vrch.

O co tam vlastně jde? Mladé Američance Edith Cushingové (Mia Wasikowska) se občas zjeví duch, který ji varuje před budoucností. Protože má literární talent, snaží se psát vlastní příběhy, ale je odmítána. Inu svět na konci 19. století. Jednou pozná záhadného cizince, baroneta Thomase Sharpa (Tom Hiddleston), který přijel do Ameriky proto, aby požádal jejího otce o investici do svého vynálezu. Jemu se její texty líbí a ona je jím okouzlena. Po násilném úmrtí jejího otce se za něj provdá a odstěhuje se do jeho anglického sídla Allerdale Hall, kterému se jinak říká právě Crimson Peak. Dům je již od pohledu rozpadlý a strašidelný. Žije zde i Thomasova odtažitá sestra Lucille (Jessica Chastain). Edith tu začne potkávat duchy a poznávat tajemství svého muže. Mezitím se její přítel z dětství (Charlie Hunnam) zajímá o podivnou smrt jejího otce. Edith jde o život už od začátku, protože tu není něco v pořádku a ona zjistí co. Jak tohle asi může skončit?

Film je po vizuální stránce prostě „vymazlený“. Kostýmy jsou skvělé. Interiér domu je úchvatný, ale bydlet bych tu nechtěla ani vteřinu. Herecké obsazení nemohlo být lepší, Mia Wasikowska není jen Alenka v říši divů a charizmaticky Tom Hiddleston není jen Thorův bratr Loki. Má to atmosféru. Děj a tudíž zápletka je jednoduchá, což některým lidem vadí spolu s údajnou nelogičností. Je to gotická romance, ne horor. Duchy tu také sem tam potkáte, ale neslouží k vyděšení diváka, ale k vyprávění (někdo tvrdí, že nejsou třeba), nebo jako ukázka toho, že bychom se měli báti spíše lidí. Setkáte se zde s láskou v několika podobách. Je tu i ta intimní scéna. Mrtvolu taky uvidíte - vraždění povoleno. Jelikož si snímek vysloužil hodnocení přístupnosti R, tak nějakou tu krev uvidíte, ale neutopíte se v ní. Nemravné tajemství se samozřejmě odhalí. Nezapomenu na ponaučení – když ti matka sdělí, že někam nemáš chodit, nechod' tam! Vytknula bych snad jen to, že jsem prostě nezaznamenala moc tu hudbu, ale to může být pouze můj problém. Sečteno, podtrženo, já a tři další lidi hodnotíme pěti hvězdičkami z pěti. Del Toro díky za inspiraci.

Nezbývá než dodat slova mé kamarádky Kamily Adámkové z E3: „To se nedá popsat, to musíte vidět.“

Autor: Nella Skuhrovcová, E3

Duchové, pozůstatky zločinu, násilné smrti z lásky a strachu, tajemství skryté za oponou... Tento film je svým způsobem jedinečný a nádherný. Skrývá v sobě kouzlo a podmanivou atmosféru. Už trailery nás připravovaly na jedinečnou podívanou. Od 15. října jste mohli na film zajít do kina a stále máte příležitost. Pokud ale čekáte hrůzostrašný děsivý film, předem vás musím upozornit, že se dočkáte něčeho – tak trochu –

jiného, krve se však dočkáte. Toto je gotická romance, vyprávějící příběh odehrávající se v nové Anglii na konci 19. století. Hlavní hrdinkou je intelektuální zasněná Edith Cushingová (Mia Wasikowska), která v dětství prožila traumatizující setkání s duchem své zemřelé matky. „Varuj se Purpurového vrchu,“ radila jí.

Edith většinu svého času věnovala psaní, večírkům se vyhýbala. Do cesty se však připlétl jistý záhadný gentleman Thomas Sharp (Tom Hiddleston). Mezi oběma přeskočila jiskra, nakonec se za něj i Edith provdala a stala se spolumajitelkou panství Purpurového vrchu. To

samozřejmě nebylo tak jednoduché, jak se zdá. Také netušila, že před ní Thomas s jeho sestrou něco skrývají, měli jistý plán. A samozřejmě se začaly dít podivné věci...

Film provází mnoho impozantních duchů, ale těmi opravdovými stvůrami jsou lidé, což během filmu budete moci zjistit. Příběh je o otrávené lásce a strachu. Je plný zoufalství a díky postavám se stává velmi osobitým. Zároveň je napínavý, což navíc umocňuje hudba a vytváří tak skvělou temnou atmosféru s příjemným romantickým nádechem.

Závěrem musím říct, že Guillermo del Toro, režisér a scénárista, dal tomuto dílu barvy a život, film nepůsobí ploše, nezáživně a každá scéna má svůj význam. Při konci jsem byla uchválena a během filmu neodtrhla oči z plátna, ráda bych se na něj podívala znovu. Samotný Stephen King, král hororu, reagoval šokovaně, že byl šokován z tak nádherného a děsivého filmu stejně tak, jako když poprvé viděl Lesního ducha, to je co říct. Nenapadá mě co dodat, snad jen pokud hledáte ztracenou múzu, možná ji zde najdete.

Autor: Adéla Srbová, E1

Zdroj obrázku: ihorror.com; blastr.com

Návod, jak napsat Ježíškovi

Určitě jste psali jako malí Ježíškovi dopisy, plní naděje je dávali za okno a sledovali, jestli si je Ježíšek už stihl odnést. Následovaly ještě další dopisy, doplňující, které měly v sobě napsaný nebo nakreslený dáreček, který jste si vymysleli. A pak jste se teprve divili, když některé dárky nedorazily. A zvlášť když jste byli starší a starší. Ale nevzdávejte se! Podívejte se, kde jste dělali chybu.

Tak v první řadě pro Ježíška vždycky dopisy s obrázky, nikdy jenom psaná slova. Myslíte si, že má náladu všechno číst? Zvlášť po prasátkách? Ne. Takže kreslit. Ale zase pozor na to, aby to bylo rozeznatelné. Kdyby náhodou ne, raději to k tomu tedy ještě napište, ale jen v případě nouze.

Dále jste možná dělali chybu i v tom, že jste do jednoho dopisu nacpali co nejvíc možných dárků. Samozřejmě ponožky apod. se vynechávají, to je automatický. Zkusili jste nakreslit někdy jen jeden dárek? Ne? No, možná to zkuste, je větší pravděpodobnost, že ho dostanete. Ježíšek nemá rád přečpané dopisy a díky tomu nesplněné objednávky. Zkuste tam nakreslit přes celou stránku auto (nebo ho rovnou vytiskněte z netu a přiložte) a určitě ho dostanete, na to se můžete spolehnout.

Tak a dalším problémem je posílání samotného dopisu. S adresou si hlavu nelámejte, stejně žádnou nemá. Ale povězte mi, kdo z vás někdy nalepil na takový dopis poštovní známku. Hm? Chybička se vloudila, co?

Myslím, že tohle by mělo stačit. Nakreslit auto, dát do obálky, obětovat známku a dát za okno. Pak už jen čekat, kdy se vám pod stromečkem nový kamarád objeví. A jak tak na ty moje rady koukám,....to abych napsala v příštím čísle návod pro Ježíšky.

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Zdroj obrázku: onlineomalovanky.cz